

Список літератури:

1. Клінічна фармація : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / за ред. В. П. Черних, І. А. Зупанця, І. Г. Купновицької. — Х. : НФаУ : Золоті сторінки, 2013. — 912 с.
2. Фармацевтична опіка : практичний посібник / І. А. Зупанець, В. П. Черних, С. Б. Попов та ін. ; за ред. І.А. Зупанця та В. П. Черниха. 3-тє вид, переробл. і доповн. — Київ : Фармацевт Практик, 2018. — 224 с.
3. Сайт Державного реєстру лікарських засобів України — www.drلز.com.ua

КОЛАБОРАЦІЯ УНІВЕРСИТЕТІВ ТА БІЗНЕСУ: СТАН, ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ

проф. Козирева О. В., доц. Коляда Т. А.

Кафедра менеджменту і адміністрування

Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна

Вступ. Конституцією України від 28 червня 1996 року проголошено, що держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовує програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб. В свою чергу, ст. 23 Основного закону держави закріплює право кожної людини на вільний розвиток своєї особистості [1].

Натомість стрімкі та суттєві зміни в економіці держави призводять до змін на попит нових професій. Вимоги до вмінь і навичок працівників, рівня та виду їх освіти, а також до професійного досвіду теж стають іншими. Тому сьогодні, все важче стає задовольняти нагальні проблеми ринку праці у висококваліфікованих кадрах, оскільки кваліфікація молодих фахівців у певних галузях, якість отриманих ними знань і навичок не повною мірою відповідають потребам роботодавців. Причиною такого явища є відсутність налагодженої системи партнерських зв'язків (колаборації) між роботодавцями і закладами вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Окремі фахівці вважають, що ситуація на українському ринку праці сьогодні «більш ані драматична» [2].

Так, за даними Державної служби статистики, безробіття серед молоді поступово збільшується і цей показник є набагато вищий за середній в країні.

Невідповідність освітніх послуг потребам ринку праці почала формуватися ще за часів проголошення незалежності України: зростав попит на представників сфери послуг з визначеними навичками невисокого рівня, переважно практичного спрямування, з базовими знаннями та певним досвідом. В цих умовах фундаментальна університетська освіта втрачала свій сенс.

Наразі кризу поглиблює і те, що на сайтах українських ВНЗ майже відсутні дані про працевлаштування своїх випускників, а абітурієнти обирають освітні програми здебільшого за престижністю, рівнем складності навчання, наявності бюджетних місць тощо. Як результат, ринок праці характеризується дисбалансом між попитом та пропозицією робочої сили.

Сьогодні сучасні університети переважно змагаються між собою за кількістю підготовлених фахівців, а не за рівнем здобутої ними кваліфікації, попитом на випускників на ринку праці та показниками працевлаштування [3]. Для підвищення якості вищої освіти в сучасних умовах та адаптації молодого фахівця необхідно активно впроваджувати більш практичний, прикладний підхід до отримання освітніх послуг. Це, на нашу думку, призведе до усунення прогалин у продуктивності молодого робочого сили.

Крім того, треба постійно вивчати попит на ринку праці та переглядати стандартні «пакети» освітніх програм вищого навчальних закладів не шляхом складення професій, так званих «гібридних» (інтернет-маркетолог; економіст з поглибленим вивченням права, журналіст-блогер), а саме ретельно досліджуючи попит на ринку праці та співпрацюючи з роботодавцями.

Сенсаційними відкриттями поділилась британська дослідницька компанія Fast Future, опублікувавши топ 20-ку професій майбутнього, серед яких: спеціалісти по створенню штучних органів, нано-медики, консультанти для літніх, знавці наукової етики, хірурги зі збільшення пам'яті, фахівці з боротьби зі зміною клімату, утилізатори інформації, віртуальні вчителі тощо [4].

Так, сьогодні вищими навчальними закладами переважно використовуються такі напрями співпраці: допомога в організації виробничої практики (стажування) студентів; залучення студентів до роботи на підприємстві (на умовах неповного робочого дня); індивідуальний підбір молодих фахівців за заявкою підприємства; укладення договорів про контрактно-цільову підготовку фахівців; презентація підприємств в вищих навчальних закладах (ярмарки вакансій); участь фахівців у навчальному процесі вищого навчального закладу тощо.

Загалом, попри те, що певні компанії намагаються побудувати діалог з університетами і створити канал постачання запитаних професіональних кадрів для своєї діяльності, рівень активності такої поодинокій співпраці досить низький, бо задіяними є лише близько 30% загального потоку студентів здебільшого з провідних університетів [2].

Найбільш поширеними формами колаборації у світовій практиці сьогодні є:

- колаборація у сфері дослідження і розвитку (співпраця у розробці спільних наукових та дослідницьких ініціатив; проведення досліджень на контрактній основі; надання консультаційних послуг; кооперація у провадженні інновацій; створення неформальних та особистих зв'язків; публікації спільних наукових праць (викладачі, студенти та дослідники компанії); підтримка студентських проектів);
- академічна мобільність (залучення викладацького складу та дослідників ВНЗ до роботи у бізнес-середовищі, а робітників та менеджерів компаній – до діяльності в умовах ВНЗ, на постійній або тимчасовій основі);
- студентська мобільність (впровадження умов для проходження студентських практик і стажувань для набуття практичного досвіду в сфері бізнесу та надання умов для подальшого працевлаштування);
- комерціалізація результатів;

- розробка і затвердження навчальних планів за участю представників компаній;
- реалізація проекту «безперервного навчання» в тому числі за межами студентського віку на будь-якому етапі життя;
- підприємницькі ініціативи (венчури та кооперації з бізнесом);
- управління (включення лідерів компаній до керівництва факультетів, а представників ВНЗ до ради директорів компаній).

Висновки. Таким чином, оптимальна модель партнерства університету і бізнесу має включати прогресивні апробовані світові та Європейські напрями співпраці, що у подальшому призведе до усунення глобального розриву між сектором економіки та освітньою сферою.

Список літератури:

1. Конституція України : закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Покідіна В. Університети та бізнес: міжнародний досвід співпраці та перспективи для України [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://cost.ua/files/Universities%20and%20business_report.pdf
3. Бондаревська К. В., Фоменко А. О. Актуальні проблеми молодіжної зайнятості в сучасних умовах // Сталий розвиток економіки, 2015. — № (26).
4. На кого вчитись: 20 затребуваних професій майбутнього// Кадровик [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <https://www.kadrovik.ua/content/na-kogo-vchitisy-a-20-zatrebuvanikh-profes-i-maibutnogo>

ПРАКТИКА ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦЯ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ «224 ТЕХНОЛОГІЇ МЕДИЧНОЇ ДІАГНОСТИКИ ТА ЛІКУВАННЯ»

доц. Тіщенко І. Ю., проф. Філімонова Н. І., доц. Дубініна Н. В.

Кафедра мікробіології, вірусології та імунології

Національний фармацевтичний університет

Вступ. Практика – складова частина навчально-виховного процесу, що передбачена навчальними планами і програмами, організована в реальних виробничих умовах (або близьких до них) з метою формування у студентів уявлення про конкретну професійну сферу, навчання практичним заняттям, навичкам і умінням, придбання досвіду самостійної роботи з обраної професії. Практика – одна із форм навчання, що сприяє застосуванню та закріпленню на ділі знань, отриманих теоретичних шляхом, і є невід'ємною складовою частиною процесу підготовки спеціалістів

Виклад основного матеріалу. Професійна підготовка студентів – це сукупність знань, практичних навичок і вмінь, необхідних для виконання роботи в певній галузі трудової діяльності. Сучасне життя ставить перед випускниками НФаУ вимогу: «Не лише знай, але і вмій». Теорія має пройти